

ДІДЖИТАЛІЗАЦІЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ ЗВО УКРАЇНИ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19 ТА ВОЄННОГО СТАНУ

Вакерич М.М., Гасинець Я.С., Белчгазі В.Й., Гедзур Т.І., Вайда П.В.

ДВНЗ «Ужгородський національний університет», біологічний факультет
вул. А. Волошина, 32, м. Ужгород, Закарпатська область, Україна

Реалії останніх років (пандемія COVID-19, воєнний стан) зумовили запровадження діджиталізації освітнього процесу не в якості інноваційного формату, що використовувався спорадично, а як єдино можливий варіант забезпечення організації освітнього процесу ЗВО на належному рівні.

Цифрова трансформація сучасного освітнього процесу відбувається як на загальнонаціональному рівні, так і на рівні окремо взятих закладів освіти. Дослідження цього процесу є актуальним, оскільки більшість ЗВО впроваджують digital-технології та переходять на нові рівні надання освітніх послуг з урахуванням digital-процесів.

Діджиталізація, як новий гайп суспільного розвитку, що прийшов на зміну інформатизації й комп'ютеризації, заснований на цифровій подачі інформації, яка в кінцевому результаті, приводить до підвищення ефективності економіки й поліпшення якості життя.

За умови діджиталізації освітнього процесу, професійні навички здобувача не обмежуються традиційним набором *hard skills* та *soft skills*. До цієї парадигми компетентностей долучається новий сегмент скілів – *digital skills*.

Освіта в сучасних реаліях життя, незважаючи на свою консервативність та обережність у впровадженні інновацій, мимовільно виявилась готовою до цифрових трансформацій. Популяризація цифрових ресурсів сприяла підвищенню базового рівня цифрової грамотності здобувачів, що зумовило стрімке впровадження у їх сферу освіти. Цифровізація освітнього процесу отримала всі необхідні передумови для стрімкого розвитку.

Зазвичай нововведення в освіті проходять певні етапи узгодження та імплементацію до традиційних освітніх принципів. Цифровізація до пандемії COVID-19 та війни в Україні впроваджувалася за звичним для освітньої системи алгоритмом. Однак, повільний шлях діджиталізації був змушений змінитися стрімким процесом використання цифрового контенту. Позиціонування цифрового виміру в освіті через COVID-19 та війну змінилося, і постало не як супутній чи додатковий елемент, а як альтернативний самодостатній освітній формат.

Перспективний розвиток процесу діджиталізації соціокультурного простору наразі не піддається сумніву. Водночас, освіта є тією сферою, в якій розроблятимуться не лише практичні шляхи набуття цифрових навичок, а й розпочнеться стратегічна кампанія щодо формування у людини цифрової грамотності.

В українському освітньому просторі ми можемо спостерігати цифрові розриви між затребуваністю в цифровому потенціалі та відсутністю належного цифрового забезпечення освітнього сегменту (цифрові навички та інструменти освітнього характеру). Однією з причин цифрових розривів та проблем у формуванні стандартів цифрової грамотності є низька мотиваційна складова. Учасники освітнього процесу не завжди ознайомлені з перспективами, які надають цифрові навички або результат поєднання цифрових і фундаментальних знань. Такі

реалії призводять до процесу формування норм і правил освітнього цифрового кластера на ситуативному рівні.

Перспективи досліджень стандартизації цифрового потенціалу в освіті полягають у визначенні ефективного балансу та синергетичної взаємодії між інноваційними напрямами чи тенденціями в освіті та класичними освітніми парадигмами.